

Ressò

gener 17

Basílica Parròquia Sant Josep Oriol
Celebració patrons Moviment Vida Creixent

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

L'evangelització no és automàtica, però cal treballar-hi

Hi ha molts programes de televisió, i fins i tot revistes especialitzades, que parlen de receptes de cuina. Malgrat tot aquest tou d'informació, continuo dient que on més s'aprèn de cuina és la cua de la tenda del barri o a la plaça. Allà s'intercanvia, a poc que hom estigui atent, un seguit d'informació de com fer un plat, com millorar-lo, com variar-lo... Aquestes informacions són fruit d'una experiència, una experiència viscuda amb goig, que es desitja compartir amb un altre que es creu que hi està interessat -o no tant-.

Amb tot, encara que s'hagi compartit tota aquella munió de propostes gustoses i apetibles, no vol dir que en arribar a casa i posar-nos davant dels fogons en fem cas i la posem en pràctica.

Quelcom semblant -i permeteu-me el salt de significat profund- passa amb l'evangelització. Evangelitzar significa, senzillament, compartir amb algú altre quelcom que portem al cor i que hem experimentat personalment com quelcom

bo, que dóna joia i sentit a la nostra vida. Per això no podem deixar de ser evangelitzadors, comunicadors de la bona nova de Jesús, el Senyor, que ha fet estada en la nostra vida. I fer-ho a temps i a destemps, amb tots els mitjans, aprofitant tota ocasió, començant pel propi testimoni.

Amb tot, cal ser ben conscients que potser el nostre esforç no trobarà resposta (ni immediata ni evident) o fins i tot trobarà una resposta negativa o indiferent. Hem llençat la llavor... el fruit -si és que n'ha de donar- no sabem si naixerà o no... un sembrarà, potser un altre segarà, potser un altre emmagatzemarà... Déu ho dirà i ho sabrà. Però sens dubte perquè hi hagi collita primer cal llençar la llavor.

Evangelitzar no és mai un automatisme, però sens dubte cal treballar-hi, conscient que «la joia que ve del Senyor és la nostra força» (Nehemies 8,10).

Enric Termes

Espai de reflexió i silenci

El pla diví de Nadal

Hi ha diferents dissenys sobre el Nadal, que commemora el naixement de Jesús de Natzaret. Ajuntaments, comerços, associacions... el celebren a la seva manera. En dissenyen la il·luminació dels carrers, les estratègies comercials, la simbologia nadalenca, l'art dels pessebres, les felicitacions, la gastronomia de les festes... Aquest període no està exempt de crítiques. Unes, perquè un tema de fons religiós doni color a la societat. Altres, perquè el sentit religiós queda segrestat per l'afany comercial i consumista. Més enllà d'aquestes polèmiques habituals, m'agradaria reflexionar sobre el disseny diví del primer Nadal

Es pot reduir l'encarnació de Jesús a la seva funció redemptora? Si l'home i la dona no haguessin pecat, hauria vingut igualment per completar el pla diví de convertir-nos en fills de Déu i en germans uns dels altres? Un filó per al diàleg i les disquisicions teològiques. Sigui com sigui, quan Déu va dissenyar el primer Nadal va haver de prendre una sèrie de decisions que no van quedar a l'atzar. Estem tan acostumats als relats que ens costa veure'ls a distància. Uns quants temes per resoldre: el lloc de naixement, l'època de la història, el sexe, la família, la llengua, la classe social, el nivell econòmic i cultural, la religió, el contingut del missatge... Si arribéssim a entendre les claus divines, podríem viure el Nadal d'una manera més autèntica i profunda. No va triar un imperi poderós, sinó un país sotmès. Els antics es preguntaven: si la redempció és necessària, per què va arribar tan tard? Va ser en la plenitud dels temps, però en el fons un temps com qualsevol altre. Es va encarnar com a home. Podria haver estat dona. El seu idioma, l'arameu, una llengua minoritària i minoritzada. Una classe social humil, radicada en una zona més aviat marginada. Un nivell econòmic baix, fora de les esferes acabalades. Un nivell cultural difícil d'establir. Si s'afirmés que la seva mare era analfabeta, molts es molestarien, però les dades no són precises i cabria en el context de l'època. La religió jueva, complint les seves prescripcions. La seva biografia conté capítols inimaginables per a nosaltres. El naixement en un lloc petit, insignificant, fora de la zona habitada, perquè no hi havia lloc per a ells a l'hostal. La fugida a un país estranger, Egipte, per problemes amb les autoritats locals que l'amenaçaven de mort. Una encarnació humil, pobra, lluny dels circuits del poder i dels diners. Gairebé trenta anys fent créixer el Regne de Déu en l'anomiat de la seva vida sense predicacions ni esdeveniments dignes de retenir. Tres anys d'una activitat trepidant, sense menyscabament d'una vida interior, teixida d'espiritualitat i pregària, guarint malalts i anunciant la Bona Nova a tothom.

El pla de Déu sobre Jesús resulta desconcertant i misteriós, potser una mica com el seu pla sobre cadascun de nosaltres. Intuïm que els plans de Déu sempre són plens a vessar d'amor, de compromís i de misericòrdia. Per Nadal, celebrem amb alegria la proposta de Déu sobre la humanitat. Jesús ens n'esbrossa el camí.

Lluís Serra

El Nadal que ja no és

El temps de Nadal ajuda a recordar els absents. La vida és una continuïtat de records dels que ens han precedit i els dies nadalencs de manera especial. És bo sentir-nos continuïtat d'unes vides que han anticipat la nostra. Cadascú de nosaltres tenim unes vivències dels dies de Nadal molt diferents, sempre fruit de com hem estat educats i de les experiències que hem anat acumulant al llarg de la vida. En el meu cas, tinc molts bons records del dia de Nadal de la meva infantesa. A casa, que no eren religiosos, celebraven intensament aquestes festes. Eren moments càlids de rencontre familiar i es mantenien vius uns rituals que donaven significació especial aquests dies i que els feien, un punt, màgics i entranyables. La trobada entorn la taula parada era el centre d'aquestes festes, el cant de nadales, els carrers guarnits amb motius que recordaven el moment, el pessebre fet amb sentit de fer un acte únic, la cavalcada de reis i la il·lusió del dia següent, i poques coses més, tampoc la situació permetia massa alegries, donaven color propi a aquestes festes. Nadal era això. El sentiment religiós els vaig incorporar-lo a través de l'escola, de manera especial a l'escoltisme, i lliurement vaig assumir que el Nadal tenia el sentit cristià que no vivia en família. A partir d'un moment, i gràcies a l'agrupament, la missa del Gall va incorporar-se a la meva vida i a la dels meus pares. El Nadal d'avui no té res a veure amb la meva vivència dels Nadals viscuts a la meva infantesa o joventut. Ahir, en el caga tió del meu nét vaig experimentar la buidor d'aquestes festes i el llegat que s'està deixant a les noves generacions. Tot es resumeix a consum; regals; xerimola impostada; arbres guarnits amb regals del "Todo a Cien" de la cantonada; llums asimètriques als carrers; sopars d'empresa, d'amics, de la "Noche Buena" i del dia de Nadal; anar a la neu si es pot, i gastar uns diners que cada cop costen més de guanyar. Per interès vaig seguir atentament com presentaven el Nadal, TV3. Les quatre idees associades a la festa eren: menjar, oferta de restauració i hotels per fer vacances, les perruqueries que posen guapes a les senyores i fer compres. Cap referència al sentit de la festa religiosa. Absència total a explicar tots els valors i principis que els cristians celebrem, any rere any, en un dia com el d'avui. Si els cristians fossin una minoria religiosa singular, segurament hauriem tingut un tractament informatiu amb més consideració.

El consumisme i l'homogeneïtzació cultural que provoca el màrqueting han esborrat totalment el sentit religiós d'aquestes festes. La globalització ens ha adormit la consciència crítica i seguim xerimola novament amb les engrunes culturals que han resistit com han pogut la buidor de sentit de la nostra societat. Hem convertit les festes de Nadal en un mercat permanent de regals. He descobert que la capacitat de regalar coses inútils és enorme. La sobreabundància de dons desvirtua la capacitat de valoració dels nens, els desorienta i el desconcerta. La vida no és tan fàcil com els regals del cicle del Nadal i Reis. Em dol haver perdut el Nadal de la meva infantesa. Sincerament, crec que hem perdut el nord.

L'Elena ens ha deixat

L'Elena ja no és amb nosaltres. Com tots sabeu, el proppassat dia 1 de desembre va patir un accident i va morir. Què podríem dir d'ella? El primer que em ve al cap en recordar-la és que sempre hi era quan se la necessitava. Tots la recordem a la porta de la sala de reunions, abans de la trobada d'animadors, repartint els Ressons que prèviament havia empaquetat, parròquia per parròquia... Els del consell de Vida Creixent la recordem pels croassants i el Cacaolat que sempre ens tenia a punt. L'Elena estava sempre pendent d'aquests petits detalls, que sembla que no tinguin importància però que sí que la tenen. La vida està sovint feta de petits detalls. L'Elena sempre estava allà, amb el seu somriure i la seva dedicació. Jo la vaig conèixer a Santa Cecília on vaig ser-hi cinc anys de vicari, però també als Cursets de Cristianitat i a Vida Creixent. Sempre el mateix: la presència, la dedicació, l'amabilitat, la vida. De fet, la seva fe, que era gran, es mostrava així: donant-se.

Gràcies, Elena. Et trobarem a faltar.

Xavier Moretó, Consiliari de Vida Creixent

En record d'Elena Gallés i Viñas

Una amiga no es mor, es perd la seva companyia. La vida segueix el seu camí i, a mesura que et fas gran, d'una manera inexorable vas perdent amics i familiars. Mai t'hi pots acostumar. Ja saps que és llei de vida, ja saps que la mort ens espera a tots a cada giravolt del camí, és igual. Sempre et ve de nou. Però, ens queden els records i aquests, mentre romandran, l'amiga no es mort del tot. Viu dintre nostre, recordem els seus gestos, el seu tarannà, la seva disposició a ajudar, sense contrapartida. Tants i tants fets viscuts junts. Hores joioses i de companyonia. Hores tristes de malaltia i tristesa.

L'Elena ha viscut una vida plena i llarga. Nosaltres a Vida Creixent vam trobar una amiga propera, amb un gran esperit de servei i disponibilitat. Un puntal des del començament de Vida Creixent, com a secretària de la coordinadora diocesana. Durant 32 anys ha fet un servei inestimable al nostre Moviment, que ella tant estimava. Sempre estava a punt per ajudar en totes aquelles feines que passen desapercebudes i que són imprescindibles perquè les coses funcionin.

I també les ajudes que ens va donar a tots nosaltres en la preparació dels actes i celebracions importants de Vida Creixent; les Assemblees, els nostres Patrons (Candelera), les Trobades Interdiocesanes, les reunions interdiocesanes, les reunions d'animadors, fi de curs. La relació personal amb tots els animadors, preocupant-se de com anaven els grups, animant i interessant-se per les seves situacions personals.

En memòria d'Elena Gallés

Vida Creixent

Col·laboracions

Fent-nos apreciar el valor de les coses senzilles, encara que semblessin poca cosa.

Ens va fer participar de la seva fe ferma i plena; ens va fer aprofundir en l'amor a la nostra estimada Mare de Déu de Montserrat.

Molts de vosaltres podríeu dir molt més i millor de les dimensions i de la personalitat de l'Elena. De la seva vida intel·lectual i de relació personal, marcades per una intensa avidesa espiritual nascuda de la seva profunda humanitat.

Ara em quedo només amb un regal que he rebut d'ella i que es pot dir en dues paraules: la fidelitat i l'acompanyament, nascuda d'una estimació que brolla de dins.

Acabo amb una petició ara que ella ens contempla, ens veu i ens estima d'una altra manera, de la manera d'estimar quan un viu la Vida en Déu. Ara li demano, doncs, que Déu ens concedeixi una mica de l'esperit de estimació, de comprensió i d'obertura, sense pors, que ens doni forces i alegria per viure i ajudar a viure els altres, tal com ella va voler fer.

Adéu, Elena, gràcies per la teva estimació, dedicació i disponibilitat al nostre estimat Moviment de Vida Creixent.

Sergi Òliba Bernadó

Curset de l'Arquebisbat de Tarragona a Arbeca Celebrat els dies 22 i 23 de novembre de 2016

Primer dia

10.00 Eucaristia

10.45 Presentació del curset

11.00 Tipologia de la Gent Gran

11.45 Col·loqui

12.00 Descans

12.15 Vida Creixent: Moviment Cristià de Gen Gran

13.00 Col·loqui

13.15 Descans

13.30 Dinar

16.00 L'animador "Conductor, Moderador" El Grup

16.45 Col·loqui

17.00 Cas Pràctic

18.00 Posada en Comú

Segon dia

10.00 Eucaristia

10.45 Espiritualitat i Mística de Vida Creixent

11.30 Col·loqui

11.45 Descans

12.00 Història i Estructura del Moviment

12,30 Col·loqui

13.00 Comiat i Dinar

Aquests dos dies es van celebrar a Arbeca, el curset de Vida Creixent de la diòcesi de Tarragona, per aprofundir en el coneixement del Moviment i conèixer la seva història i estructura. Hi van participar 25 persones dels grups de la zona. Varen participar en les explicacions i col·loquis després de la presentació dels diferents temes.

Es va gaudir en els dos dies, de l'estimació i amistat de totes les persones que compartim una mateixa fe i les ganes de anar creixent com a persones i com a creients, esperançats en continuar sent útils i actius a l'Església i a la societat en què vivim.

La coordinadora diocesana de l'arquebisbat de Tarragona, Amalia Domingo i el consiliari Mn. Josep Maria Font, van preparar les dues jornades i van ser-hi presents en els actes que es van celebrar. El curset el van presentar Mn. Pere Arribas, diaca permanent, i Sergi Òliba, membres de la coordinadora de Barcelona.

Aturar-se. Cicle A. Mitjans de comunicació

Amb la festivitat d'avui, tanquem amb brillantor, las festes tan familiars del Nadal.

Avui contemplarem els mitjans, els signes amb els quals Déu vol fer-se present a TOTA LA HUMANITAT: un fermall d'or que segella la presència de Jesucrist que ha llogat la planta baixa del replà de casa teva, del nostre barri.

Fa quatre dies que uns quants d'aquells que no es queden tancats, sempre incomunicats a casa, vàrem tenir la sort de veure a la Casa de la Vila una delegació de savis astròlegs de l'Orient.

Venien de lluny (estudien les constel·lacions). Observaren que una els picava l'ullet. Abandonaren els estudis. Alguns companys se'n reien.

Han passat moltes trifulgues, l'autoritat no sap gaire de què va. Els han dit que vagin cap al poble veí. L'estel torna a fer l'ullet. L'endemà els trobem a l'autopista del Sud. Ei! No aneu pas bé! Hem de tornar per un altre camí. Cal fer dreuera. Hem après que Jesús és Salvador de tothom. Només cal buscar-lo! Adéu.

Al cap d'uns anys, aquells savis i els seus néts s'assabentaren per satèl·lit, que Jesús de Natzaret era batejat al riu Jordà pel seu cosí Joan "*el batejador*": Avivava el penediment dels pecats i mostrà al poble que Jesucrist era el Fill de Déu, l'Estimat del Pare. Calia escoltar-lo.

Epifania de la llum, estel i Baptisme de Jesús al Jordà, la festa dels alegres insatisfets! Benaurats els professionals sense prevaricacions i deslleialtats. Feliços els qui admeten haver-se equivocat.

Contents, sempre. Satisfets... mai!

Mn. Pere - diaca

Llibres

No és aquest un llibre agradable i divertit, però pot ser un llibre nadalenc. Recordar als nens, és no només evocar la seva alegria, innocència i futur, és també recordar a aquells que no van tenir (que segueixen sense tenir) tot això per culpa de l'ambició i crueltat d'uns adults. I és certament nadalenc penedir-se i esforçar-se amb esperança en rectificar i procurar que tot això cessi, d'una vegada ...

El llibre és: ***Últimos testigos***, de Svetlana Alexiévich. Pemi Nobel 2015. Aquests últims testimonis són els nens de les antigues repúbliques soviètiques que van viure i van patir la Segona Guerra Mundial, als quals presta el seu homenatge l'autora.

A les pàgines introductòries, l'autora, que ha estat presentada editorialment com la veu dels sense veu, recorda: *“Entre 1941 i 1945, van morir milions de nens ...”* i ens remet a una pregunta que molts anys abans va formular el gran autor Dostoievski: *“Hi pot haver lloc per a l'absolució del nostre món, per a la nostra felicitat o per a l'harmonia eterna, si per aconseguir-ho, per consolidar aquesta base, es vessa una sola llàgrima d'un nen innocent? ... No. Cap progrés, cap revolució justifica aquesta llàgrima. Tampoc una guerra. Sempre pesarà més una sola llàgrima.”*

No caldria més per fer-nos reflexionar, però els més de cent relats-testimonis dels, avui adults, que van ser nens en aquesta guerra, són una lectura necessària, encara que faci mal.

- Em segueix emocionant recordar el relat de Zhenia Belenkaia de 6 anys (avui operària), del dia en què des de la finestra de la seva habitació va veure

el seu pare acomiadar-se de la seva mare i que quan ella li va cridar el seu pare va començar a córrer, “ li feia por mirar enrere “. I així ha quedat en la seva memòria; “Guerra és quan el pare no hi és”.

- O les paraules de Varia Jarevski de quatre anys (avui arquitecte). “La guerra és el meu propi manual d'història. El meu solitud ... M'he saltat l'època de la infància, ha desaparegut de la meua vida. Sóc un home sense infància. En comptes d'infància tinc la guerra”

- O la tendresa amb la qual Lida Pogorzluskaić de vuit anys (avui biòloga), recorda: “El meu germà, quan es va fer gran, deia que no teníem pare, però que teníem dues mares la nostra i la tia Tania. Així vam créixer tots. Amb dos o tres mares”

- O els records de la seva feina adolescent, a l'hospital de Varsòvia, de Volodia Chistoklebo de deu anys (avui músic): “Em van ensenyar a tocar el violoncel, amb la guitarra em vaig espavilar tot sol. Nosaltres tocàvem i els soldats ploraven. Tocàvem cançons alegres”.

No segueixo. Hi ha testimonis de gratitud als cuidadors en els orfenats, a les famílies que els van acollir i on van trobar “persones meravelloses” ... Hi ha de tot ...

Però val la pena. Suposo que estarà, juntament amb altres obres de l'autora, en qualsevol bona llibreria. Jo la vaig trobar a la Claret.

I acabo enviant el meu record i dedicant-li aquestes lletres a l'Elena. Amb ella vaig comentar moltes vegades llibres, pel·lícules, exposicions, teatres ... Va per tu guapetona.

Agenda 2017

Gener

Dijous 12: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – L'EVANGELITZACIÓ DEL MÓN A TRAVÉS DE L'EXEMPLE.

Dijous i divendres 26 i 27: Curset Vida Creixent. Matins de 9:30 a 13:30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al carrer Valencia 244, planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Febrer

Dijous 2: Celebració de la Candelera Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12:30 del matí. Presidida per l'Arquebisbe Mons. Joan Josep Omella. Obert ha tothom, us esperem.

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – L'EVANGELITZACIÓ DEL MÓN A TRAVÉS DE L'AMISTAT.

Març

Dijous 2: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – PARTICIPACIÓ DE LA GENT GRAN EN L'EDUCACIÓ FAMILIAR.

Abril

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – PARTICIPACIÓ DE LA GENT GRAN EN LA VIDA PARROQUIAL.

TEMARI DEL CURS 2016-2017, "PAPER DELS LAICS EN L'ESGLÉSIA I EN EL MÓN" DE MONS. JAUME PUJOL, ARQUEBISBE DE TARRAGONA.

CANDELERA 2017

XXIX DIADA DE LA GENT GRAN

Dijous 2 de febrer, a les 12:30 del matí **Basílica Parroquial de Sant Josep Oriol** (C/Diputació, entre Villarroel i Urgell) Celebració eucarística presidida per l'Emm. i Rvdm. **Mons. Joan Josep Omella Omella**, Arquebisbe de Barcelona

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq. - Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN